

1. DÍL FENOMENÁLNÍ DIMILY TRILOGIE

Viš, že tě milují?

ESTELLE MASKAME

FRAGMENT

Víš, že tě miluju?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Estelle Maskame
Víš, že tě miluju? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Viš, že tě
miluješ?

E S T E L L E M A S K A M E

 FRAGMENT

*Tuto knihu od začátku věnuji svým čtenářům,
protože není moje, ale jejich.*

Poděkování

Děkuji svým čtenářům, kteří byli od začátku se mnou a sledovali, jak tahle kniha vzniká. Děkuji, že jsem si díky nim psaní knihy nesmírně užívala a že se mnou vytrvali po tak dlouhou dobu. Děkuji všem v nakladatelství Black&White za to, že v tuto knihu uvěřili stejně jako já. Navždy zůstanu vděčná Janne, že si přála získat pro tuto knihu celý svět, Karyn za všechny připomínky a odbornost a Lauře za neustálou péči. Děkuji své rodině za nekonečnou podporu a povzbuzování, hlavně mojí mámě Fenelle za to, že mě v dětství brala do knihovny a já se tak mohla zamilovat do knih, mému tátovi Stuartovi za to, že mě vždy povzbuzoval v mé touze stát se spisovatelkou, a nakonec i svému dědečkovi, Georgu Westovi, za to, že mi od prvního dne věřil. Děkuji Heather Allenové a Shannon Kinnearové za to, že poslouchaly mé nápady a dovolily mi neustále šviťořit o téhle knize, aniž by mi řekly, abych zmlkla, protože je moje vzrušení dozajista přivádělo k šílenství. Děkuji Neilu Drysdaleovi za to, že mi pomohl dostat se tam, kde teď jsem. Děkuji, děkuji, děkuji. A nakonec děkuji Danici Proeové, která mě učila, když mi bylo jedenáct, za to, že byla prvním člověkem, který mi řekl, že píšu jako opravdová spisovatelka, a za to, že jsem si díky ní uvědomila, že přesně tím se chci stát.

Jestli jsem se z filmů a knih něco dozvěděla, tak skutečnost, že Los Angeles je nejúžasnější město na světě, že tam žijí nejúžasnější lidé a že se tam nacházejí nejúžasnější pláže. Takže jako každá holka, která kráčí po téhle zemi, i já jsem snila o návštěvě Zlatého státu. Toužila jsem jednoho dne běžet po pláži Venice Beach, přitisknout dlaně na hvězdy mých oblíbených celebrit na chodníku slávy, vyšplhat k nápisu Hollywood a rozhlédnout se po tom krásném městě.

Chtěla jsem udělat tohle a navštívit i všechna ta ostatní nudná místa, která turisté prostě „musí“ vidět.

S jedním sluchátkem v uchu a s pozorností napůl soustředěnou na písničky, které mi hrají do ucha, a napůl na pohyblivý pás, který se přede mnou otáčí, se usilovně snažím najít volné místo, kam bych mohla složit svůj kufr. Lidé kolem mě se posouvají a hlasitě si povídají se svými partnery, ječí, že kolem nich právě projíždí jejich zavazadlo, anebo křičí, že to zavazadlo vůbec není jejich. Já jen obrátím oči v sloup a zaměřím se na kufr barvy khaki, který se ke mně blíží. Poznám ho podle textu písničky, který jsem napsala na jeho boční stranu, takže ho popadnu za rukojeť a co nejrychleji ho sundám z pásu.

„Tady!“ zavolá známý hlas. Neuvěřitelně hluboký hlas mého otce se napůl ztrácí v mých písničkách, ale pravděpodobně bych ho slyšela, i kdybych je měla puštěné na plné pecky. Jeho hlas je natolik otravný, že se nedá ignorovat.

Když mi máma poprvé sdělila, že se mnou táta chce strávit léto, obě jsme nad naprostou šíleností takového nápadu vybuchly smíchy. „Nemusíš se k němu vůbec přibližovat,“ připomínala mi dennodenně máma. Tři roky se neozval a najednou se mnou chtěl strávit celé léto? Stačilo, kdyby mi čas od času zavolal, zeptal se, jak se mám, a postupně se vracel do mého života. Ale ne, on se rozhodl kousnout do kyseleho jablka a rovnou mě požádal, abych s ním strávila celých osm týdnů. Máma byla zcela proti. Rozhodně si nemyslela, že si táta těch osm týdnů se mnou zaslouží. Prohlásila, že tím nikdy nevynahradí čas, který ztratil. Táta se ale nedal odbýt a zoufale mě přesvědčoval, že se mi bude v Jižní Kalifornii líbit. Nevím, proč se zničehonic rozhodl znovu navázat se mnou kontakt. Doufal, že dokáže napravit náš vztah, který zničil, když se jednoho dne sebral a odešel? Pochybovala jsem, zda je něco takového vůbec možné, ale pak se to ve mně zlomilo a já otci zavolala, že chci přijet. Nerozhodla jsem se ovšem kvůli němu, ale kvůli představě horkých letních dní a překrásných pláží a šanci, že se zamiluju do topmodela firmy Abercrombie&Fitch s opálenou kůží a vypracovanými břišními svaly. Kromě toho jsem měla své vlastní důvody, proč jsem se chtěla dostat stovky mil od Portlandu.

Proto z člověka, který se ke mně blíží, nejsem bůhvíjak nadšená.

Za tři roky se toho hodně změnilo. Před třemi lety jsem byla téměř o osm centimetrů menší. Před třemi lety neměl můj táta viditelně prošedivělé prameny ve vlasech. Před třemi lety by naše setkání nebylo takhle rozpačité.

Ze všech sil se snažím usmívat a zubit, abych mu nemusela vysvětlovat, proč mám na rtech neustále zamračený výraz. Usmívat se je vždycky mnohem snazší.

„Podívejte se na mou malou holčičku!“ zvolá táta, doširoka otevře oči a nevěřícně zakroučí hlavou, že už nevypadám jako ve třinácti. Hm, jak překvapivé, že šestnáctiletí nevypadají stejně jako žáci osmé třídy!

„Jo,“ usklíbnu se, zvednu ruku a vytáhnu si z ucha sluchátko. Kabely mi vlají z rukou a ze sluchátek je pořád slabě slyšet hudba.

„Moc jsi mi chyběla, Eden,“ usměje se na mě. Myslí, že budu skákat radostí, protože jsem chyběla člověku, který od nás kdysi dávno odešel? Že se mu vrhnu do náruče a rovnou mu všechno odpustím? Takhle to ale nefunguje. Odpuštění se nedá očekávat, musí se zasloužit.

Pokud s ním ale mám strávit následujících osm týdnů, nejspíš bych se měla pokusit své nepřítelství vůči němu odložit stranou. „I ty jsi mi chyběl.“ Táta se rozzáří a ve tvářích se mu udělají dolíčky tak výrazné, jako když se krtek zavrtává do hlíny. „Ukaž, vezmu ti kufr,“ nabídne se, natáhne se po něm a položí ho kolečky na zem.

Vyjdu za ním z budovy letiště. Oči mám na stopkách, kdyby se o mě náhodou otřela nějaká filmová hvězda nebo topmodel, ale nikoho takového nevidím.

Do tváří mě udeří teplý vzduch a cestou po rozsáhlém parkovišti mě na kůži hřejí sluneční paprsky. S mými vlasy si pohrává lehounký vánek. Obloha je jasná, ovšem až na pár znepokojivých mraků.

„Myslela jsem, že tu bude větší horko,“ poznamenám, namíchnutá, že v Kalifornii nepanuje naprosté bezvětří, jasno a sucho bez jediné kapky deště, jak ukazují ve filmech a jak jsem tomu uvěřila. Nikdy mě nenapadlo, že by v nudném Portlandu mohlo být v létě větší horko než v Los Angeles. Znamená to pro mě obrovské zklamání a navzdory tomu, jak nezázivný je Oregon, nejraději bych se otočila a vrátila se domů.

„I tak je dost horko,“ pokrčí táta rameny, téměř jako by se za to počasí omlouval. Když se na něho koutkem oka podívám, nemůžu si nevšimnout narůstajícího podráždění, jak marně namáhá mozek, aby našel nějaké vhodné téma k hovoru. Ale kromě téhle nepřijemné situace není o čem mluvit.

I s kufrem zastaví u černého Lexusu a já se pochybovačně zahledím na naleštěnou karosérii. Před rozvodem jezdili s mámou v mizerném Volvu, které se minimálně každé čtyři týdny porouchalo. A to jenom když jsme měli štěstí. Takže buď ho v zaměstná-

ní extrémně dobře platí anebo za nás tenkrát prostě nechtěl utrácet. Možná jsme mu nestály za to, aby za nás vyhazoval peníze.

„Je otevřeně,“ kývne hlavou k autu, zatímco otvírá zavazadlový prostor a hází dovnitř můj kufr.

Přejdu k pravé straně auta, sundám si z ramen batoh, otevřu dveře a nasednu. Málem si popálím nahá stehna o rozpálenou kůži na sedačce. Než táta vklouzne za volant, chvíli jen tiše úpím.

„Takže, měla jsi příjemný let?“ zeptá se ve snaze zapříst hovor ve chvíli, kdy nastartuje a vycouvá z parkovacího místa.

„Jo, dalo se to.“ Přetáhnu si přes tělo bezpečnostní pás a zapnu ho. Batoh si položím na klín a bezúčelně hledím oknem ven. Oslepuje mě slunce, takže sáhnu do přední kapsy batohu, vytáhnu svoje sluneční brýle a nasadím si je. Povzdechnu si.

Skoro slyším, jak táta naprázdno polkne a zhluboka se nadechne. „Jak se má máma?“

„Daří se jí skvěle,“ opáčím možná až příliš dychtivě. Prostě chci zdůraznit, jak dobře se jí vede i bez něho. Ne výborně, ale ani ne špatně. Posledních pár let se snaží přesvědčit sebe samu, že rozvod je zkušenost, ze které se může poučit. Ráda by si myslela, že jí rozvod poskytl životní šanci nebo ji aspoň naplnil moudrostí, ale mám-li být upřímná, tak výsledkem nebylo nic jiného, než že začala opovrhovat muži. „Nikdy jí nebylo líp.“

Táta pokývá hlavou, pevně sevře volant a vyjede z letiště na hlavní silnici. Je to víceproudá dálnice, po které se ženou auta jedno za druhým. Provoz je velmi hustý, ale jedeme poměrně rychle. Okolní krajina je otevřená do daleka, neční tu mrakodrapy jako v New Yorku, ani tu nestojí řady stromů jako doma v Portlandu. Moc mě těší zjištění, že tu skutečně rostou palmy. Měla jsem podezření, že je to jen mýtus.

Projedeme pod řadou silničních ukazatelů, které visí po jednom nad každým dálničním pruhem a které ukazují směr k okolním městům a městským čtvrtím. Míjíme je tak rychle, že je zaregistruju jen jako rozmazanou šmouhu. Znovu se mezi námi rozhostí ti-

cho, a tak si táta rychle odkašle a učiní druhý pokus o rozproudení hovoru.

„Santa Monica se ti bude líbit,“ usměje se na mě. „Je to úžasné místo.“

„Jo, vyhledala jsem si ho,“ řeknu, opřu si ruku o okno a dál hledím na ulici. LA prozatím vůbec nevypadá tak oslnivě jako na obrázcích, které jsem viděla na internetu. „Je tam takové to cosi na molu, že?“

„Ano, Pacific Park.“ Třpytící se paprsek slunce se odrazí od zlatého snubního kroužku na tátově prstě. Zasténám a táta si toho samozřejmě všimne. „Ella se nemůže dočkat, až tě pozná,“ podotkne.

„A já ji.“ To je lež.

Ella, jak mě táta nedávno informoval, je jeho nová manželka. Náhrada za mou mámu. Něco nového, něco lepšího. Tohle je něco, co nechápu. Co má tahle ženská, tahle Ella, co moje máma nemá? Líp umývá nádobí? Peče lepší sekanou?

„Doufám, že spolu vy dvě budete vycházet,“ rozumuje táta po chvíli dusivého ticha. Přejede do krajního pruhu. „Opravdu si přeju, aby to fungovalo.“

Táta si možná přeje, aby to fungovalo, ale já se pořád ještě nedokážu vyrovnat s představou, že má úplně novou rodinu. Myšlenka, že mám nevlastní matku, se mi vůbec nezamlouvá. Chci normální rodinu, kterou tvoří moje máma, můj táta a já. Žádné úpravy neberu. Nemám totiž ráda změny.

„Kolik jsi říkal, že má děti?“ zeptám se pohrdavě. Nejenom že jsem získala nevlastní matku, ale šťastnou náhodou i nevlastní bratry.

„Tři,“ sykne táta. Moje neskrývaná negativita ho začíná štvát. „Tylera, Jamieho a Chase.“

„Fajn,“ ušklíbnu se. „A kolik jim je let?“

Soustředí se na stopku pár metrů před námi, zpomalí a začne vysvětlovat. „Tyler měl nedávno sedmnácté narozeniny, Jamiemu je čtrnáct a Chaseovi – Chaseovi je jedenáct. Zkus s nimi vychá-

zet, holčičko.“ Koutkem oříškově hnědého oka se na mě prosebně zahledí.

„Aha,“ zatvářím se překvapeně. Až doteď jsem předpokládala, že se setkám s několika batolaty, které jsou sotva schopné sesmolit souvislou větu. „Tak fajn.“

Po třiceti minutách odbočíme na klikatou silnici, zřejmě na předměstí velkoměsta. Cestu po obou stranách vroubí vysoké stromy, jejichž široké kmeny a pokroucené větve poskytují stín před sluncem. Všechny domy jsou větší než dům, ve kterém žiju doma s mámou, a jsou jedinečné svým vzhledem i konstrukcí. Žádné dva domy nejsou stejné, ani tvarem, ani barvou ani velikostí. Tátův Lexus zaparkuje před domem z bílého kamene.

„Tady bydlíš?“ Deidre Avenue vypadá příliš normálně, jako by se nacházela někde v Severní Karolíně. LA nemá být normální. Má být třpytivé a výjimečné a naprosto fantastní, ale není.

Táta přikývne, zhasne motor a sklopí stínítko. „Vidíš tamhle to okno?“ ukáže na okno ve druhém patře, přímo uprostřed.

„Jo.“

„To je tvůj pokoj.“ „Aha,“ zarazím se. Nečekala jsem, že tu během svého osmitýdenního pobytu budu mít vlastní pokoj. Ale vypadá to jako poměrně velký dům, takže asi mají dostatek volných pokojů. Jsem ráda, že nebudu spát na nafukovací matraci uprostřed obývacího pokoje. „Díky, tati.“ Když se snažím vystoupit z auta, uvědomím si, že nosit kraťasy má svá pro i proti. Pro: V tomhle počasí je mi v nich příjemně chladno. Proti: Mám stehna přilepená ke koženému sedadlu tátova Lexusu. Takže vystoupit z auta mi trvá víc jak minutu.

Táta běží otevřít zavazadlový prostor, vytáhne můj kufr a položí ho na chodník. „Tak pojď dál,“ vybědne mě, vytáhne rukojeť kufru a táhne ho za sebou.

Velkým krokem překročím parkovací místo a následuju tátu po kameny vydlážděném chodníku. Vede k hlavním dveřím. Jsou mahagonové a panelové, přesně takové, jaké mívají ve svých domech

bohatí lidé. Celou dobu hledím na conversky na svých nohou, dokonce se zastavím, abych očima přeběhla můj otřesný škrabopis, který zdobí bílou gumu na boku. Stejně jako na svůj kufr, i na boty jsem si černým perem načmárala text své oblíbené písničky. Soustředít se na ta slova mi pomáhá udržet nervy v klidu, aspoň než přijdeme ke dveřím.

Dům samotný – přestože je odporným symbolem konzumismu – je velmi hezký. Ve srovnání s domem, ve kterém jsem se dnes ráno probudila, vypadá jako pětihvězdičkový hotel. Na příjezdové cestě stojí bílý Range Rover. *Jak nevkusné*, pomyslím si.

„Nervózní?“ zastaví se táta přede dveřmi a povzbudivě se na mě usměje.

„Trochu,“ připustím. Snažím se nemyslet na nekonečný seznam věcí, které by se mohly pokazit, ale někde hluboko uvnitř cítím hlavně strach. Co když mě všichni budou úplně nenávidět?

„Nemusíš být.“ Otevře dveře a vejdemo dovnitř i s kufrem, jehož kolečka skřípou po dřevěné podlaze.

Hned při vstupu nás omámí vůně levandule. Vidím před sebou schodiště vedoucí do patra a pootevřenými dveřmi po mé pravé ruce zahlédnu obývací pokoj. Přímo přede mnou, za klenutou chodbou, je kuchyně, ze které vychází žena a blíží se ke mně.

„Eden!“ zvolá. Vezme mě do náruče, ve které mi trochu zavazí její obrovské poprsí, a pak ustoupí o krok dozadu, aby si mě prohlédla. A já to udělám taky. Má blond vlasy a štíhlou postavu. Z nějakého absurdního důvodu jsem předpokládala, že bude vypadat podobně jako máma. Táta ale očividně změnil svůj vkus, nejenom co se týká žen, ale i životní úrovně. „Tak ráda se s tebou konečně setkávám!“

O krok couvnu a snažím se potlačit nutkání protočit panenky nebo se ušklíbnout. Kdybych ale projevila takovou neúctu, táta by mě určitě odtáhl zpátky na letiště. „Ahoj,“ řeknu namísto toho.

„Páni, ty máš Daveovy oči,“ vyhrkne. Vzhledem k tomu, že bych mnohem raději měla máminy oči, to od ní byla ta nejhorší možná

poznámka, jakou mi mohla říct. Moje máma totiž od své rodiny neutekla.

„Já je mám tmavší,“ zamumlám otráveně.

Ella už to téma dál nerozebírá a raději nasměruje hovor úplně jinam. „Musíš se seznámit i s ostatními. Jamie, Chasi, pojďte dolů!“ zakřičí směrem ke schodišti a pak se otočí zpátky ke mně. „Pověď ti Dave o večírku, který dnes večer pořádáme?“

„O večírku?“ zopakuju jako ozvěna. Na mém seznamu „Co dělat v Kalifornii“ rozhodně žádné společenské akce nejsou. Zvlášť ne takové, které organizují cizí lidé. „Tati?“ ohlédnu se na něho a povytáhnu obočí.

„Bude to jen grilování s pár sousedy,“ vysvětlí. „Není lepší způsob začít léto, než uspořádat staré dobré grilování.“ Strašně si přeju, aby přestal mluvit.

Upřímně? Nemám ráda ani velké skupiny lidí ani grilování. „Super,“ hlesnu.

Ozve se hlasitý dupot. Po dubovém schodišti se k nám řítí dva kluci, kteří berou schody po dvou.

„To je Eden?“ zašeptá ten starší Elle do ucha, jakmile se octne dole, ale já ho i tak slyším. To musí být Jamie. Ten mladší, s doširoka otevřenýma očima, musí být Chase.

„Ahoj,“ pozdravím je. Rty zkroutím do zářivého úsměvu. Z toho, co si pamatuju z našeho hovoru v autě, je Jamiemu čtrnáct. Přestože je o dva roky mladší než já, je skoro stejně vysoký. „Jak je?“

„Pohoda,“ odpoví Jamie. Nezapře, že je Ellino dítě. Jeho jiskřivě modré oči a rozčuchané blond vlasy to spojení jasně prozrazují. „Dáš si něco k pití nebo tak?“

„Ne, díky,“ řeknu. Z jeho vzpřímeného postoje a snahy o dobré způsoby vyplývá, že je na svůj věk dost vyspělý. Snad si budeme rozumět.

„Chasi, řekneš Eden ahoj?“ vybědne Ella svého nejmladšího.

Chase se tváří velmi zdrženlivě. I on zdědil Elliny bezchybné geny. „Ahoj,“ zabrblá, ale do očí se mi nepodívá. „Mami, můžu jít k Mattovi?“

„Samozřejmě, zlatíčko, ale před sedmou ať jsi doma,“ připomene mu Ella. Zajímalo by mě, jestli je to ten typ mámy, který vám uloží domácí vězení za pár drobků na koberci v obývacím pokoji, nebo ten typ, kterému nevadí, když na dva dny zmizíte. „Dnes večer budeme grilovat, pamatuješ?“

Chase přikývne a proklouzne kolem mě. Otevře dveře a zavře je za sebou tak rychle, že nikomu z nás ani nestihne říct slovo na rozloučenou.

„Mami, mám ji tu provést?“ zeptá se Jamie vteřinu nato, co jeho bratr zmizí.

„To by bylo skvělé,“ odpovím namísto ní. S Jamiem to bude určitě lepší než s tátou nebo s Ellou nebo dokonce s oběma zároveň. Nevidím důvod, proč bych měla trávit čas s lidmi, v jejich blízkosti bych radši nebyla. Raději zůstanu se svým novým úžasným nevlastním bratrem. Beztak jim celá tahle situace připadá stejně divná jako mně.

„To je od tebe hezké, Jayi,“ souhlasí Ella. Nejspíš je vděčná, že mi zrovna ona nemusí ukazovat, kde je záchod. „Ukaž Eden její pokoj.“

Táta na mě krátce kývne a pousměje se. „Kdybys něco potřebovala, budeme v kuchyni.“

Jamie vezme můj kufr a vleče ho nahoru po schodech. Mám nutkání pohrdavě si odfrknout, ale samozřejmě to neudělám. Zrovna teď toužím jen po opálených nohou a čerstvém vzduchu, což rozhodně nezískám, když se budu zdržovat uvnitř domu s tátou.

Vyrazím za Jamiem nahoru a na půl ucha zaslechnu tátu syknout: „Kde je Tyler?“

„Nevím,“ odpoví Ella.

Jak se od sebe vzdalujeme, jejich hlasy slábnou, ale pořád ještě nejsme tak daleko, abych neslyšela tátovu reakci: „Takže ty mu dovolíš jen tak odejít?“

„Ano,“ prohlásí Ella. Víc už neslyším, protože už jsme opravdu z dosahu.

„Tvůj pokoj je přímo naproti mému,“ informuje mě Jamie, když vyjdeme nahoru. „Máš ten nejchladnější pokoj. S nejlepším výhledem.“

„Promiň.“ Trochu se zasměju a snažím se udržet úsměv na obličejí po celou dobu, co mě Jamie vede k jednom z pěti dveří. Nemůžu si ale pomoci a musím se zastavit a podívat se dolů. Ještě než Ella vejde do kuchyně, zahlédnu její blondřaté vlasy.

Přijde mi, že je to ten typ matky, které nevadí, když člověk zmizí.

Kdybych měla k popisu svého nového pokoje použít jediné slovo, řekla bych „základní.“ Žádné jiné slovo by ho tak dobře nevystihlo. Ve světle vymalovaném pokoji stojí postel a obyčejný prádelník. Nic víc tu není. A je tu neuvěřitelně horko.

„Ten výhled se mi líbí,“ obrátím se na Jamieho, přestože jsem se ještě z okna ani nepodívala a nevím, co je z něho vlastně vidět.

Jamie se rozesměje. „Tvůj táta řekl, že si můžeš pokoj zařídit po svém.“

Projdu se po místnosti, přeždu béžový koberec a otevřu vestavěnou skříň. Na posuvných dveřích jsou zrcadla. Je mnohem větší než skříň, kterou mám u sebe doma. A pokoj má i vlastní koupelnu. Nakouknu dovnitř a spokojeně povytáhnu obočí. Sprcha vypadá, jako by ji doteď nikdo nepoužil.

„Líbí se ti tu?“ zeptá se kdesi za mnou táta. Prudce se otočím za zvukem jeho hlasu. Táta se na mě široce usměje. Vůbec nevím, kdy vešel dovnitř. „Promiň, že je tu takové horko. Zapnu klimatizaci. Dej tomu pět minut.“

„To je v pořádku,“ podotknu. „Pokoj se mi líbí.“ Je téměř dvakrát větší než můj pokoj v Portlandu, takže navzdory jeho spartánskému zařízení se mi nemůže nelíbit.

„Máš hlad?“ Začíná mi připadat, že otázky jsou to jediné, v čem táta dneska vyniká. „Byla jsi na cestě celé odpoledne, nejspíš už umíráš hlady. Co si dáš?“

„Jsem v pohodě,“ zavrtím hlavou. „Myslím, že si půjdu zaběhat. Protáhnout nohy, víš?“ Nechci porušit svůj každodenní běžecký rozvrh a chvíli se proběhnout mi přijde jako dobrý způsob, jak prozkoumat tuhle čtvrť.

Na tátově stárnoucím obličejí se objeví zaváhání. Na chvíli či dvě se zamračí, pak si povzdychne, jako bych ho požádala o modré z nebe.

„Tati,“ ohradím se. Zakloním hlavu a přinutím se jemně, ale falešně zasmát. „Je mi šestnáct, můžu jít ven sama. Jen se tu chci trochu porozhlédnout.“

„Tak si s sebou aspoň vezmi Jamieho,“ navrhone. Jamieho obočí vystřelí zvědavostí nahoru. Nebo překvapením. Nejsem si jistá, co to je. „Jamie?“ obrátí se na něho táta. „Ty rád běháš, ne? Půjdeš s Eden a dáš pozor, aby se neztratila?“

Jamie na mě mrkne, nabídne mi vědoucí, až soucitný úsměv a pak souhlasí: „Jasně. Převleču se.“ Předpokládám, že chápe, jak otravné je mít takhle přeopatrné rodiče, kteří se k vám chovají, jakoby vám bylo pět.

Takže když vezmu tohle všechno v úvahu, dojde mi, že mám zaděláno na skvělý start v Santa Monice. Jsem tu teprve první den a trapné napětí mezi tátou a mnou už je téměř nesnesitelné. Jsem tu první den a hned mě nutí zúčastnit se grilování s davem cizích lidí. Jsem tu první den a nemůžu si jít zaběhat bez doprovodu.

Jsem tu první den a už lituju, že jsem vůbec přijela.

„Nechodte daleko,“ upozorní mě táta. Vyjde z pokoje a nechá za sebou otevřené dveře, přestože na něho zavolám, aby je zavřel.

Jamie přiběhne ke dveřím a opře se rukou o zárubeň. Nejdřív se ale zeptá: „Chceš jít hned teď?“

Pokrčím rameny. „Jestli ti to vyhovuje.“

Rychle přikývne a vyjde z pokoje. Nezapomene za sebou zavřít dveře.

Nechci marnit čas v domě, zvlášť když klimatizace zřejmě nefunguje, takže položím kufr na měkkou matraci a rozepnu ho. Nadchnu

mě zjištění, že všechny moje věci – od laptopu až po mé oblíbené spodní prádlo – dorazily v pořádku a netknuté. Moje zavazadla se mi obvykle vracejí sotva s polovinou věcí, protože zaměstnanci na letištích se ke kufrům chovají otěsně. Takže sáhnu do svého překvapivě robustního kufru úplně dospodu, protože běžecký úbor byla první věc, kterou jsem si zabalila.

Skotačivým krokem se vydám do své luxusní koupelny, abych se trochu osvěžila a převlékla, ale telefon, který mám v kapse, se mě právě v tuhle chvíli rozhodne slabým vibrováním laskavě upozornit, že už je téměř vybitý. Vzpomenu si, že mě Amélie prosila, abych jí ihned po příletu zavolala. Odložím své šortky a sportovní podprsenku vedle umyvadla, posadím se na zářivě čistý poklop záchodové mísy a překřížím nohy. Vyhledám číslo své nejlepší kamarádky a během několika nanovteřin už jsme ve spojení.

„Ahoj,“ ozve se Amélie přihlouplým hlasem, který zní jako kříženec mezi postavičkou z kresleného filmu a sportovním komentátorem.

„Ahoj,“ napodobím její hlas. Zasměju se, ale pak povzdychnu. „Stojí to tu za houby. Nejradši bych strávila celé léto s tebou.“ „No jasně, přijed! Už tak mi to tady připadá dost divné.“

„Tak divné jako setkání s mou novou nevlastní mámou?“

„Ne tak divné,“ připustí Amélie „Je v pohodě? Není jako ta zlá macecha v *Popelce*, že ne? A co tví nevlastní bráchové? Už máš rozpis, kdy je budeš muset hlídat?“

Přestože mě nemůže vidět, zavrtím hlavou. Kdyby jenom tušila, že je to spíš naopak. „Vlastně, oni už nejsou děti.“

„Cože?“

„Jsou to spíš, ehm, pubertáci.“

„Pubertáci?“ zopakuje nevěřičně. Než jsem odjela na prázdniny, dva týdny v kuse jsem naříkala, jaký mám strach ze setkání se svými novými nevlastními bratry, protože nesnáším děti do šesti let. Ukázalo se, že všichni tři jsou mnohem starší.

„Jo,“ přitakám. „Jsou fajn. Jeden z nich je trochu stydlivý, ale je to ten nejmladší, takže to беру. Ten druhý je trochu starší a já myslím, že si budeme rozumět. No nevím, ale snad jo. Jmenuje se Jamie.“

„Myslela jsem, že budeš mít tři bratry,“ diví se Amélie. „Říkala jsi, že jsou tři.“

„No, toho třetího jsem ještě neviděla,“ objasním. Až do téhle chvíle jsem úplně zapoměla, že mě opravdu mohou posuzovat tři noví nevlastní bratři, a ne jen dva. „Asi se s ním seznámím později. Teď si jdu zaběhat s Jamieem.“

„Eden,“ pronese Amélie přísně, a přece něžně. „Právě jsi přijela. Uklidni se. Vypadáš skvěle.“

„Ne.“ Přitisknu si telefon ramenem k uchu, natáhnu ruku a sundám si boty. „Řekli o mně ještě něco?“ zeptám se pomalu, přestože bych to raději nevěděla. Ale vždycky je tu ten zájem, ta zvědavost, která mě sžírá – a neschopnost se s tím vyrovnat. A já vždycky podlehnu.

Na lince se rozhostí ticho. „Eden, nemysli na to.“

„Takže to znamená ano,“ konstatuju spíš jen pro sebe. Je to jen šepot, tak tichý, že mě Amélie nejspíš ani neslyší. Telefon opět začne vibrovat. „Hele, podívej, co chvíli se mi vybijí telefon. Dnes večer budu muset jít na nějaké přiblblé grilování. Jestli mě tam budou všichni štvát, budu ti celou dobu posílat jednu textovku za druhou, aby si mysleli, že mám spoustu kámošů.“

Amélie se zasměje a já si představím, jak převrací oči navrch hlavy, jak to obvykle dělává. „Jasně. Piš.“

Než stačím zamulat *sbohem*, telefon vypoví službu, takže s ním mrštím k umyvadlu a sáhnu po svém oblečení. Běh je skvělý na pročištění hlavy, a pročistit si hlavu je přesně to, co teď chci. Bez námahy se převleču do svého běžveckého úboru – dělám to tak často, že bych to klidně dokázala i ve spánku – seběhnu dolů a poprvé vstoupím do kuchyně. Přivítají mě černé lesklé pulty a bílé lesklé skříňky a černé lesklé dlaždice na podlaze. Všechno je velmi, velmi lesklé.

„Páni,“ zhodnotím. Mrknu na láhev na vodu, kterou držím v ruce, a pak na dokonale čistý dřez. Skoro se bojím napustit si v něm vodu.

„Líbí se ti to?“ zeptá se táta a teprve tehdy si uvědomím, že je v kuchyni. Pokaždé se za mnou zjeví zčistajasna, jako by sledoval každý můj krok.

„Tu linku jste instalovali teprve včera, že?“

Zakucká se smíchy, zavrtí hlavou, přejde ke dřezu a otočí koutkem. „Pojď. Jamie už na tebe čeká venku. Rozcvičuje se.“ Bojácně projdu kolem ostrůvku a nemotorně si naplním láhev vodou, až přetéká, zašroubuju víčko a bleskově odtamtud zmizím, než má táta šanci něco dalšího říct. Absolutně netuším, jak těch osm týdnů s ním přežiju.

Když konečně vyjdu ven, zastihnu Jamieho běhat nahoru a dolů po chodníku před domem. „Jen se zahřívám,“ usměje se.

„Můžu se přidat?“ Když přikývne, rychle si dám hlt vody, zařadím se po jeho boku a společně několikrát oběhneme trávník. A pak vyrazíme pohodlnou rychlostí na cestu touhle krásnou čtvrtí.

Poprvé za dlouhou dobu běžím bez doprovodu hudby. Prostě jsem si myslela, že by bylo vůči Jamieu neomalené, kdybych si do uší nacpala sluchátka. Občas zapředeme krátký hovor nebo řekneme: „Zpomalme,“ ale to je tak všechno. Mně to ale nevadí. Slunce na nás praží, až mi připadá, že jeho paprsky za poslední hodinu zesílily. Ulice jsou tu opravdu moc hezké a potkáváme na nich spoustu místních obyvatel. Někteří venčí psy, jiní jezdí na kole nebo tlačí kočárky. Možná že se do tohoto města přece jen nakonec zamiluju.

„Ty svého tátu nenávidíš?“ zeptá se Jamie zničehonic, když se pomalu vracíme domů. Jeho dotaz mě zaskočí, až málem zakopnu o vlastní nohy.

„Cože?“ je jediná reakce, kterou přenesu přes rty. Seberu své myšlenky a upřu oči na chodník před sebou. „Je to složité.“ „Já ho mám rád,“ vyhrkne nebo spíš zalapá po dechu Jamie. Překvapuje mě, že se mnou stále dokáže udržet tempo.

„Aha.“

„Jo, ale připadá mi, že mezi tebou a jím to trochu skřípe.“

„Jo,“ hlesnu a začnu si hryzat ret ve snaze přijít na způsob, jak změnit téma hovoru. „Podívej, ten dům naproti vypadá úžasně.“

Jamie mě zcela ignoruje. „Proč to mezi vámi skřípe?“

„Protože je příšerný,“ odpovím konečně. Takhle to je: Můj táta je příšerný. „Je příšerný, protože od nás odešel. Je příšerný, protože se neozval. Je příšerný, protože je příšerný.“

„Chápu.“

Tím náš hovor skončí. Přiběhneme k domu, protáhneme se na trávníku a zamíříme se dovnitř osprchovat. Táta nám nezapomeneme připomenout, že za dvě hodiny začneme grilovat. Rozloučím se s Jamiem a každý odejdeme do svého pokoje.

V téhle chvíli se cítím zpocená a špinavá, takže jen připojím telefon na nabíječku a dám si perlivou sprchu. Voda je úžasná a já zůstanu ve sprše skoro půl hodiny. Prostě se posadím a vyhřívám se v páře. Doma mi sprchování ještě nikdy nepřípadalo takhle příjemně.

Zbývající hodinu a půl se chystám na večírek. Kdybych mohla, ukázala bych se na terase v teplákách. Nemyslím si ale, že by se to Elle líbilo, takže se prohrabu kufrem a vytáhnu úzké kalhoty a sportovní sako. Nedbalá elegance. To by mohlo projít.

Obleču se, vysuším si vlasy, natočím je do splývajících vln a namaluju se. Když si na tělo nanáším svou oblíbenou vůni, zavane ke mně pach... no, grilování. Nejspíš už se bude blížít sedmá hodina.

Seběhnu dolů a vůně mě zavede do kuchyně. Dvojitě skleněné dveře jsou otevřené dokořán. Dojde mi, že večírek už je v plném proudu. Takže oprava, neblíží se sedmá, ale už je sedm. Z kdesi schovaných reproduktorů hraje hudba, po trávníku korzují skupinky dospělých. Je tu všechno, co dělá tyhle večírky tak úžasnými. Chase dovádí v bazénu s několika dětmi jeho věku. Táta obrací burgery na grilu umístěném v koutu zahrady a pokouší se přitom provozovat taneček z osmdesátých let minulého století. Je trapný.

„Eden!“ zavolá někdo. Otočím se a otráveně zjistím, že je to Ella. „Pojď za námi ven!“

Možná že kdybych předstírala záchvat, podařilo by se mi uniknout zpátky do pokoje, nebo ještě líp, domů. „Promiň, že jdu pozdě, ale nesledovala jsem čas.“

„Ne, ne, jdeš akorát,“ usměje se Ella. Posune si sluneční brýle nahoru na hlavu, vejde do kuchyně a vytáhne mě na trávník. „Doufám, že máš hlad.“

„No, já vlastně –“

„Tohle jsou naši sousedé odnaproti,“ přeruší mě a kývne k páru ve středních letech, který najednou stojí před námi. „Dawn a Philip.“

„Moc rádi tě poznáváme, Eden,“ spustí Dawn. Je zřejmé, že můj táta nebo Ella anebo oba dva informovali všechny zúčastněné o mé přítomnosti. Philip se na mě usměje.

„Já vás taky,“ odvětvím. Nejsem si jistá, co bych jim ještě mohla říct. *Povíte mi svůj životní příběh? Jaké jsou vaše plány do budoucnosti, Dawn a Philipe?* Namísto toho jim nabídnu jen úsměv.

„Měla by se tu objevit i naše dcera,“ pokračuje Dawn, což mě okamžitě znepokojí. „Může ti dělat společnost.“

„Á, to je skvělé,“ zahuhlám, ale očima už se dívám jinam. Vztahy s jinými holkami nikdy nebyly mou silnou stránkou. Holky mi nahánějí hrůzu. A seznamování se s novými je ještě horší. „Ráda jsem vás poznala,“ řeknu a usměju se na rozloučenou.

Rychle od nich a od Elly uteču. Doufám, že se mi podaří dalšímu trapnému seznamování vyhnout. Funguje to po následujících čtyřicet minut. Postávám u plotu a křivím obličej, jelikož nedokážu snést ten děsný pop, který se line z reproduktorů na opačném konci zahrady. Je mi nepříjemné tu vůbec být. Aspoň že ve chvíli, kdy je hotové jídlo a všichni si začnou nakládat na talíře, se ta hrozná hudba trochu ztratí v hluku jejich hlasů. Pár minut oždibuju bulku svého burgeru a nakonec zahodím celou tu věc do smetí. A zrovna ve chvíli, kdy si pomyslím, že se mi úspěšně podařilo Elle na celý večer vyhnout, rozhodne se předhodit mě všem jednotlivcům i párům a představit mě jako svou novou nevládní dceru.

„A tady máme Rachael!“ nadšeně zvolá, když mě vleče k další skupince sousedů.

„Rachael?“ zopakuju. Jestli je to někdo, komu mě už představila, tak si nevzpomínám. Během hodiny mi řekla tolik nových jmen, že jsem si je nejenom nezapamatovala, ale dokonce okamžitě vypustila.

„Je to Dawnina a Philipova dcera,“ připomene mi Ella. Kývne směrem za mé rameno a ještě než se stačím otočit, zavolá: „Rachael! Pojď sem!“

Uf. Zhluboka se nadechnu. Pokusím se přesvědčit sebe samu, že je to přátelská a milá holka a nasadím falešný úsměv. Dívka přijde k nám a otočí se ke mně. „Aha, jo, ahoj,“ vyhrknu.

Ella nás rozzářeně pozoruje. „Eden, tohle je Rachael.“

Rachael se taky usměje, ale stejně vypadáme jako trio sériových vrahů. „Ahoj!“ Rozpačitě se na Ellu zazubí.

Ella pochopí narážku. „Nechám vás dvě o samotě.“ Zasměje se a odejde se dál nudně bavit se svými nudnými hosty.

„Rodiče jsou tak trapní,“ konstatuje Rachael a na základě tohoto prohlášení se mi okamžitě zalíbí. „Ty tady trčíš celou dobu?“

Přála bych si, abych mohla říct ne. „Bohužel.“

Má dlouhé blondáté vlasy, ale rozhodně to není její přirozená barva. Ale nechám to plavat, protože se nezdá, že by mě nenáviděla. „Bydlím naproti přes silnici, a jelikož tu zřejmě nikoho jiného neznáš, můžeme si spolu někam vyrazit. Kdybys chtěla. Vážně, přijď za mnou, kdykoliv budeš chtít.“

Její pozvání mě překvapí a jsem za něj vděčná. Za žádnou cenu nestrávím následujících osm týdnů v domě se svým tátou a jeho novou rodinou. „Jo, to zní dobře...“ Hlas mi zeslábne, protože moji pozornost zaujme něco, co se děje vpředu.

Mezerami v plotě na boční straně domu vidím až na ulici. Hraje tam hudba. Nebo spíš řve. Slyším ji i přes ten trapný pop, který duní zahradou. Po chvíli se objeví elegantní bílé auto a smykem zastaví u obrubníku. Znechuceně se ušklíbnu. Hudba přestane hrát v okamžiku, kdy se zastaví motor.

„Kam koukáš?“ zeptá se Rachael, ale já zírám přes plot tak zaujatě, že nemám čas odpovědět.

Dveře auta se prudce otevřou, až málem vyletí z pantů. Přes plot nevidím jasně, ale z auta vystoupí vysoký mladík a práskne za sebou dveřmi stejně agresivně, jako je otevřel. Na moment se zarazí, zahledí se na dům a pak si prohrábne vlasy. Ať je to kdokoliv, vypadá, že je pořádně naštvaný. Jako by právě přišel o své životní úspory anebo mu umřel pes. A pak zamíří rovnou k brance.

„Kdo to sakra je?“ zamumlám k Rachael, zatímco se k nám ten dotyčný blíží.

Než některá z nás stačí říct něco víc, ten trouba se rozhodne rozrazit branku úderem pěsti a tak přilákat pozornost všech zúčastněných. Jako by chtěl, aby ho všichni nenáviděli. Usoudím, že je to soused, kterým všichni opovrhují, a který si sem přišel vybit vztek, protože nebyl pozvaný na nejtrapnější večírek, který se kdy konal.

„Omlouvám se za zpoždění,“ usklíbne se ten trouba sarkasticky. A taky dostatečně hlasitě. Zelené oči se mu blýskají jako smaragdy. „Promeškal jsem něco kromě vraždění zvířat?“ Zvedne nechvalně známý prostředníček směrem ke grilu. Z místa, kde stojím, to tak aspoň vypadá. „Doufám, že jste si na té krávičce pochutnali.“ A pak vybuchne smíchy. Chechtá se, jako by znechucené výrazy na tvářích všech hostů byly tou nejzábavnější věcí, s jakou se za celý rok setkal.

„Kdo si dá další pivo?“ ozve se nad ztichlým davem můj táta. Hosté si odkašlou a pokračují v hovoru. Ten trouba vejde do kuchyně a práskne za sebou dveřmi, až se jejich skleněná výplň roztřeše.

Jsem v šoku. Nemám tušení, co se právě stalo, ani kdo to je, anebo proč vešel do domu. Když mi dojde, že za ním zírám s otevřenou pusou, rychle ji zavřu a otočím se k Rachael.

Skousne si ret a na oči si nasadí sluneční brýle. „Řekla bych, že ses ještě neseznámila se svým nevlastním bratrem.“

Než jsem přiletěla do Los Angeles, nevěděla jsem, co mám čekat, ale jedno můžu říct jistě. Nečekala jsem, že můj nevlastní bratr je šílenec.

„To je ten třetí?“ vyprsknu, když vidím, že hosté kolem mě zcela ignorují, co se právě přihodilo. Já, na rozdíl od nich, tu bizarní scénu nemůžu dostat z hlavy. Co si ten kluk o sobě myslí?

„Ehm, jo,“ přikývne Rachael a pak se rozesměje. „Cítím s tebou. A s pomocí boží doufám, že tvůj pokoj je od jeho pokoje co nejdál.“

„Proč?“

Zničehonic znervózní, jako bych právě odhalila její nejhlubší a nejtemnější tajemství, které je zároveň tou nejtrapnější věcí na světě. „Dokáže být neskutečně otravný, ale podívej, já bych vlastně neměla vůbec nic říkat. Není to moje věc.“ Se zrudlými tvářemi a pokřiveným úsměvem na rtech rychle změnil téma. „Máš už nějaké plány na zítra?“

V duchu se pořád zaobírám jejími slovy o mém pokoji. „Jo – počkat, ne. Promiň, vůbec nevím, proč jsem řekla jo. Ehm.“ *Jsi trapná, Eden.*

Rachael mě ale, díkybohu, neodepíše jako totálního idiota. Namísto toho se rozesměje. „Chceš si někam vyrazit? Mohly bychom zajít na promenádu nebo někam jinam.“

„To bych ráda,“ nadšeně přikývnu. Jsem pořád trochu rozrušená a trochu zmatená a trochu dopálená neurvalým příchodem toho

hňupa. To nemohl jít domů předními dveřmi? Bylo fakt nutné, aby vůbec něco říkal!

„Skvěle se tam nakupuje!“ zaštěbetá Rachael. Občas si přehodí své blond vlasy přes rameno a pokaždé mě jimi švihne po tváři. Nakonec přestane žvatlat o promenádě a vyhrkne: „Mám strašně moc práce, takže poběžím domů. Promiň, že nemůžu zůstat. Máma chtěla, abych se tu zastavila po cestě domů a řekla ti ahoj. Takže ahoj.“

„Jo, ahoj,“ mávnu na ni. Řekne mi, že se uvidíme zítra a pak zmizí stejně rychle, jako se objevila, a nechá mě tu samotnou s bandou napůl opilých dospělých. A Chasem.

„Eden,“ osloví mě, když přijde blíž. Vyslovuje mé jméno pomalu, jako by ho chtěl na svých rtech nejdřív vyzkoušet. „Eden,“ řekne znovu, tentokrát mnohem rychleji a odvážněji, „kde je limonáda?“ Jeho kamarádi se k nám blíží s doširoka otevřenými očima, ze kterých vyzářuje nevinnost a úzkost. *Jasně, pomyslím si, protože jim naháním táááákový strach.*

„Nejspíš na stole,“ pokrčím rameny. „Zeptej se mámy.“

„Je uvnitř,“ řekne Chase. A pak ho jeden jeho kamarád postrčí dopředu a směje se přitom, jako by to byla ta nejúžasnější rošťárna na světě. Chase do mě s měkkým žuchnutím narazí.

Okamžitě uskočí dozadu a docela pochopitelně se trochu stydí. V té chvíli ale ucítím, že mám vlhké tílko. „Promiň,“ vyrazí ze sebe. Podívá se do svého prázdného plastového kelímku, který drží v ruce. Ještě před vteřinou byl do čtvrtiny plný.

„To je v pořádku,“ uklidním ho. Ve skutečnosti se mi to náramně hodí. Protože si musím převléct tričko, můžu teď odejít nahoru a vyhnout se tomuhle děsnému večírku. Takže se nenápadně vytratím, vlastně téměř radostně odtančím do domu. Doufám, že si táta dá dost piv a nevšimne si, že už se nevrátím dolů. Zůstanu ve svém prostě zařízeném pokoji a zavolám mámě nebo uspořádám video chat s Amélií anebo si zlomím obě nohy. Všechno zní líp než zůstat sama venku.

Vyčerpaně si povzdechnu – byl to hodně náročný den – a vyrazím ke schodišti. Sotva šlápnu na první schod, uslyším z obývacího

pokoje takový křik, až se otřásají stěny. A protože jsem od přírody hrozně zvědavá, a to co slyším, mě nesmírně zajímá, ani mě nenapadne to ignorovat. A tak to neignoruju a nenápadně se přesunu k pootevřeným dveřím.

Můj výhled je poněkud omezený, ale uvidím Ellu. Zrovna zavřela oči, schovala si obličej do dlaní a teď si tře spánky. „Ani jsem nepřišel pozdě,“ zazní z opačného konce místnosti mužský hlas. Mluví drsným tónem a já si ihned uvědomím, že to je ten trouba.

„Přijel jsi o dvě hodiny později!“ zaječí Ella. Když prudce otevře oči, z opatrnosti raději o krok couvnu. Mám strach, že mě zahlédne.

Trouba se zasměje. „Opravdu si myslíš, že přijedu domů, abych se díval, jak grilujete?“

„Jaký problém máš tentokrát? A teď nemluvím o grilování,“ řekne Ella a začne přecházet po běžovém koberci. „Choval ses jako malé děcko, ještě než jsi vystoupil z auta. Co se děje?“

Zatne čelist a nakloní obličej na stranu. Odpoví trochu bez dechu: „Nic.“ Zaskřípe zuby.

„Myslím, že „nic“ to není.“ Ella zní přísně a našťavaně, což je na hony vzdálené sladkému tónu, kterým se mnou mluvila ani ne před čtvrt hodinou. „Znovu jsi mě ponížil před polovinou naší čtvrti.“

„Je mi to fuk.“

„Neměla jsem tě pustit ven,“ zadumá se Ella, tentokrát mnohem tišeji, jako by se zlobila sama na sebe. „Měla jsem tě přinutit zůstat, ale ne, samozřejmě, to jsem neudělala, protože jsem ti chtěla dát trochu volnosti, a ty jsi mi ji jako obvykle mrštil zpátky do tváře.“

„Stejně bych odjel,“ odfrkne si ten trouba. Vejde do mého zorného pole. Vrtí hlavou a své matce se vyloženě vysmívá. Je ke mně obrácený zády, takže si ho můžu aspoň z poloviny pořádně prohlédnout – předtím kolem nás proběhl tak rychle, že jsem si ani pořádně nevšimla, jak vypadá. „Co s tím uděláš? Zase mi uložíš domácí vězení?“ Má hluboký a zastřený hlas. Vlasy, černé jako uhel, má rozčuchané, ale čisté. Má široká ramena a je pořádně vysoký. Převyšuje Ellu o několik centimetrů.

„Jsi nemožný,“ procedí přes zaťaté zuby. V okamžiku, kdy to řekne, zaletí pohledem přes jeho rameno a zůstane jím viset přímo na mě.

Zadržím dech a polekaně uskočím ode dveří. Zoufale si přeju, abych se mylila. Možná se jen podívala ke dveřím, a osoby, která se schovává za nimi, si nevšimla. Moje přání se ovšem projeví jako marná naděje, protože dveře se prudce otevrou dřív, než stačím utéct.

„Eden?“ Ella vyjde do haly a zpraží mě pohledem, protože jsem při svém trapném pokusu o útěk skončila rozplácnutá asi v polovině schodiště.

„Ehm,“ zajíknu se. Kdybych tu nestála jako paralyzovaná, hanbou bych si skryla obličej do dlaní.

A pak se stane ta nejhorší možná věc, která se mohla stát. Ten trouba vystrčí hlavu ze dveří a připojí se k nám. Tehdy si ho můžu poprvé prohlédnout. Oči, které jsou jako dva smaragdy – příliš jasné, než aby se daly považovat za obyčejně zelené, a příliš pulzující životem, než aby se daly považovat za normální – do mě zabodne tak, že mi po zádech přeběhne mráz. Znovu zatne čelist a drzý úsměv mu vymizí z tváře.

„Kdo je k čertu tahle buchta?“ dožaduje se odpovědi a očima zabrousí k Elle, od které čeká vysvětlení, proč na schodišti sedí bezradná puberťačka, co vypadá, že cvičí aerobik.

Ella zaváhá, jako by opatrně zvažovala, jak odpovědět. Něžně mu položí ruku na rameno. „Tylere,“ řekne, „tohle je Eden. Daveova dcera.“

Ten trouba – nebo, formálněji, Tyler – odfrkne. „Daveovo děcko?“

Trochu se nazvednu a postavím se na nohy, ale on se stejně dívá jinam. „Ahoj,“ zkusím to. Už už se chystám podat mu ruku, ale pak mi dojde, jak hloupě vypadám, a tak si namísto toho jen propletu prsty.

Konečně se vrátí očima ke mně a začne na mě zírat. Zírá a zírá. Zírá na mě, jako by nikdy předtím neviděl jinou lidskou bytost, protože se nejdřív zatváří zmateně, pak vztekle, a nakonec nechápavě. Jeho ostrý pohled, kterým si mě důkladně prohlíží, je mi ne-

příjemný, a tak na chvíli sklopím oči k jeho obyčejným hnědým botám a džínům. Když se pak na něho nenápadně podívám, zrovna pomalu polkne a mrkne na Ellu. „Daveovo děčko?“ zopakuje tiše, jako by tomu nemohl uvěřit.

Ella vzdychne. „Ano, Tylere. Řekla jsem ti, že přijede. Nechovej se jako osel.“

Stojí teď tváří v tvář Elle, ale koutkem oka si mě znovu prohlíží od hlavy k patě. „Který pokoj?“

„Cože?“

„Který pokoj jsi jí přidělila?“ Je zvláštní slyšet ho, jak se o mně baví, jako bych tam nebyla, i když, soudě podle jeho reakce, by si nejspíš přál, aby to přesně tak bylo.

„Vedle tvého.“

Teatrálně zasténá, čímž ostentativně dává najevo svou otrávenost, že budu tak blízko něho, a pak se otočí a zaměří se na mě. Vrhne na mě zlostný pohled. Myslí si snad, že chci žít v tomhle domě, s touhle trapnou parodií na rodinu? Protože já nechci.

Zamračí se na mě a zatváří se, jak by chtěl něco říct, ale pak jen beze slova štouchne Ellu do boku, skoro vrazí i do mě a s hlasitým dupotem vyběhne po schodech nahoru.

Po několik dlouhých vteřin, než za sebou práskne dveřmi svého pokoje, zůstaneme s Ellou zticha. Vzhledem k tomu, že nechce začít mluvit, než uslyší prásknutí jeho dveří, nejspíš tu k takové situaci dochází každý den.

„Promiň,“ omluví se Ella. Vypadá opravdu vystresovaně a zahanbeně, a já s ní najednou soucítím. Možná ji dokonce chápu. Kdybych musela dennodenně jednat s takovým pitomcem jako on, pravděpodobně bych se třikrát denně zhroutila. „On je jen... Víš co, pojďme ven.“

Ne, děkuju. „No, vlastně, Chase na mě vylil limonádu, takže si musím převléct tričko.“

„Aha,“ hlesne. Pozorně si prohlédne vlhkou skvrnu na mém tričku a mírně se ušklíbne. „Doufám, že se omluvil.“

Zatímco se vrací na zahradu, já konečně vyjdu nahoru po schodech – tentokrát svižně, bez toho, abych vypadala jako chromá – a vběhnu do svého pokoje. Sotva za sebou zavřu dveře, s úlevou vydechnu. Konečně jsem sama a nikdo mě neotravuje.

Tenhle stav trvá přesně osm vteřin, než z vedlejšího pokoje začne řvát hudba tak hlasitě, až se třesou stěny. Rachael doufala, že nemám pokoj poblíž Tylerova. Nejenom že ho mám poblíž, ale mám ho dokonce hned vedle. Stojím uprostřed svého pokoje, neschopná slova, otrávená a unavená, a nevěřícně zírám na protější zeď. Na druhé straně spí ten pitomý trouba.

Asi za pět minut hudba díkybohu utichne a je slyšet jen zvuk otvíraných dveří. Možná se můj nevlastní bratr konečně uklidnil. A právě tahle naděje mě táhne k mým vlastním dveřím. Pomalu je otevřu a setkám se tvář v tvář s divokýma, ani trochu klidnýma očima.

„Ahoj,“ zkusím to znovu. Jestli je tenhle člověk trvalou součástí mé nové „rodiny,“ musím se trochu snažit. „Jsi v pořádku?“

Tylerovy smaragdové oči se mi vysmějí. „Sbohem,“ uchechtne se. Ve stejné červené flanelové košili a ve stejných hnědých botách seběhne ze schodů a vyjde hlavními dveřmi ven. Jeho odchodu si kromě mě nikdo nevšimne. Evidentně má domácí vězení, ale zdá se, že ho to vůbec nezajímá.

Zasténám a zacouvám zpátky do svého pokoje. Aspoň jsem se snažila, což je mnohem víc, než udělal on. Sundám si sako, přetáhnu si tílko přes hlavu a poprvé si lehnu na svoji novou postel. Pěnová matrace mi obklopí tělo, a jakmile jsem schopná vytěsnit z hlavy dunění hudby ze zahrady říznuté opilým smíchem, zahledím se na strop a jen dýchám. Jen dýchám, i když venku zaburácí motor a auto prudce vyrazí od obrubníku. Nespíš je to Tyler.

Následující hodinu telefonuju s Amélií. Nezapomenu zdůraznit, jak zoufalé bylo grilování, jak trapný je můj táta a jak pitomý je Tyler. Mámě nabídnu podobné shrnutí.

„Eden.“ O chvíli později, když už napůl spím, se za dveřmi ozve tátův hlas. Otevře dveře a dřív než mu to dovolím, vejde dovnitř.

„Většina sousedů už odešla,“ zadrmolí. Páchne spáleným masem a pivem. „Jdeme spát. Už toho mám za celý den dost.“

Popřeju mu dobrou noc, převalím se tvářím ke zdi a zabořím hlavu do polštáře. Říká se, že v cizí posteli se usíná buď velice snadno anebo naopak velice, velice obtížně. Já si teď, přestože únava zmáhá každíčkový kousek mého těla, začínám uvědomovat, že pro mě asi bude platit to druhé. Otočím se zpátky a přitisknu si dlaně na čelo. V mém novém pokoji přetrvává horko z dnešního dne. Klimatizace se vůbec nerozjela, anebo na ni táta úplně zapomněl. Tak nebo tak, musím se o tom ráno zmínit.

Než konečně usnu, asi hodinu se převaluju, vrtím se a zkoumám svou vůli žít. Spím přesně čtyřicet sedm minut. Zdá se, že v tomhle domě nic netrvá příliš dlouho.

Předpokládala jsem, že jestli mě něco probudí, bude to nesnesitelné vedro v mém pokoji, a ne opilecké kvílení, které proniká dovnitř otevřeným oknem. Sténání a úpění a občasné nadávky způsobí, že nastražím uši a doširoka otevřu oči. Po kolenou pomalu a opatrně přelezu k oknu a nenápadně vykouknu ven. Čerstvý noční vzduch mi příjemně ochladí tvář.

„Ne,“ pronese opilý Tyler. „Ne,“ řekne s naprosto vážnou tvář. „Co se to tu sakra děje?“ ptá se tlumeným hlasem sám sebe. Jelikož nikde nevidím jeho auto, zřejmě přišel domů pěšky, takže to snad není až takový šílenec, za jakého jsem ho považovala. Řízení pod vlivem asi připadá příliš idiotské i jemu. „Už byla půlnoc?“ Ze rtů mu unikne hlasitý smích.

„Hej!“ tiše zavolám. Posadím se na parapet a otevřu okno dokořán. „Tady nahoře.“

Tylerovým zmateným očím trvá několik vteřin, než dokáže vyptat můj hlas, a když mě konečně spatří ve druhém patře, věnuje mi naštvaný pohled. „Co sakra chceš?“

„Jsi v pořádku?“ Sotva ta slova opustí mé rty, dojde mi, jak zbytečná je moje otázka. Je totiž na první pohled vidět, že v pořádku není.

„Otevři dveře,“ přikáže mi huhlavě, kývne na mě a vrávoravým krokem zajde pod stříšku u dveří, takže se mi ztratí z dohledu.

Protože jsem si, ve snaze trochu se ochladit, sundala až na spodní prádlo úplně všechno, popadnu teď první kus oblečení, co mi přijde pod ruku, natáhnou si ho, a co nejtíšeji a potmě seběhnu ze schodů. Skrz skleněnou výplň dveří zřetelně vidím obrys jeho postavy.

„Co to dělám?“ zašeptám sama sobě, když zápolím se zámekem. Ten trouba, co mě akorát naštvál, mi řekne, abych ho pustila dovnitř a já to udělám? A přesto bez váhání otevřu dveře, sotva otočím klíčem.

„Proč ti to, krucinál, trvalo tak dlouho?“ zabrblá Tyler a promýkne se kolem mě. Páchne alkoholem a cigaretami.

Zavřu dveře a zamknu je. „Jsi opilý?“

„Ne,“ odfrkne. Zazubí se, ale jeho úsměv se brzy změní v zamračený úšklebek. „Už je ráno?“

„Jsou tři hodiny.“ Vyprskne smíchy a učiní pokus o zdolání schodů, což zahrnuje sérií klopýtnutí a vrávorání. „Kde se tu vzaly ty schody?“ zeptá se, když dlaní dopadne na jeden schod. „Předtím tu žádné nebyly.“

Ignoruju ho. „Chceš trochu vody nebo něco?“

„Dones mi další pivo,“ zní jeho odpověď. Ve tmě vidím, že konečně vyšel nahoru a zmizel ve svém pokoji, našťastí bez hlasitého prásknutí dveřmi. Kdyby ho teď viděla Ella, opilého a neschopného udržet se na nohou déle než pár vteřin, určitě by ho chtěla zavraždit.

Udělám totéž co on, opatrně vyjdu nahoru po schodech a zavřu se ve svém pokoji. Shodím ze sebe oblečení a bezstarostně ho odhodím na zem. V pokoji je pořád neuvěřitelně horko, takže místo abych vlezla do postele, posadím se u okna. Přitisknu obličej na chladné sklo a nadechuju se nočního vzduchu. Na poštovní schránce si všimnu zmačkané plechovky od piva.

Pitomec.

Rachael sice řekla, že se ráno uvidíme, ale nečekala jsem, že se objeví u tátových dveří čtyři minuty po desáté. Vstávat o letních prázdninách před dvanáctou nebo o takovém čase dokonce chodit mezi lidi, je absurdní. Je to proti společenským pravidlům, která platí pro každého normálního puberťáka. Ve chvíli, kdy sejdu ze schodů, střelím po Rachael zlostným pohledem.

Táta drží jednou rukou otevřené dveře a ve druhé ruce svírá hrnek s kávou. Zubí se na mě. „A tady ji máme!“

„Sbohem, tati,“ řeknu tiše a zároveň protočím panenky. Dál se na mě zářivě usmívá – a já si připadám, že jsem zpátky ve školce a zrovna jsem našla svou první kamarádku – ale nakonec přece jen odejde do obývacího pokoje. „Je tak trapný.“

Rachael se rozesměje. „Můj táta taky. Nejspíš je to pravidlo, že jsou všichni tátové takoví ubožáci.“

„Jo,“ hlesnu. Pořád ještě napůl spím a jsem překvapená, že dokážu poskládat slova do souvislé věty. „Neuvědomila jsem si, že vyrážíme tak brzo.“

Rachael vytrěští oči a zatváří se způsobem „tahle holka je ale hloupá.“ „Je sobota. Jestli chceme jít na promenádu, musíme tam být hodně brzo, protože tam bude narváno!“ Ale já ani nevím, co ta promenáda je.

„Aha.“ Na vteřinu (nebo na čtyři) se zarazím a prohlédnu si, co má na sobě. Rachael si oblékla rozkošné šortky a běžovou propína-

cí halenku, na oči si nasadila letecké sluneční brýle a navlékla na sebe spoustu šperků. Zato já mám na sobě obrovské triko s legračním obrázkem lamy. „Musím se převléct. Chceš jít dál a počkat nebo...?“

„Víš co? Až budeš hotová, přijď k nám,“ navrhone a pak pro objasnění dodá: „Je to támhle ten dům.“ Ukáže na dům naproti přes ulici. Než se obrátí k odchodu, zdvořile mě požádá, abych si pospíšila.

Přípravit se mi trvá půl hodiny. Vynechám snídani, strávím šest minut ve sprše, obleču se podobně jako ona, nechám si rozpuštěné vlasy a lehce se namaluju. Nevymýšlím nic složitého a hlavně nic, co by dlouho trvalo.

Sleduju zvuk tátova hlasu a najdu ho v kuchyni. „Jdu ven,“ řeknu mu, když strčím hlavu do kuchyně.

Přestane se bavit s Ellou. „Buď opatrná a nebuď tam moc dlouho. Kam jdeš?“

Pokrčím rameny. „Myslím, že se tomu říká promenáda nebo tak nějak.“

„To je náhoda! Tyler je taky na promenádě,“ komentuje Ella. Já jsem na toho troubu až doteď zapomněla.

Táta se k ní automaticky otočí. „Copak on nemá domácí vězení?“ zeptá se trochu drsněji. Vypadá to, že ani on toho kluka nemůže vystát, a já mu to nemůžu mít za zlé. Tyler opravdu nepatří mezi nejlaskavější lidi na světě. „Přestaň mu dávat takovou volnost. Měla bys trochu přitvrdit.“

„Bav se,“ popřeje mi Ella a usměje se na mě a tátův rozružený výraz zcela ignoruje. Jako by k ní jeho slova vůbec nedolehla.

Trapnost situace roste a já odtamtud vypadnu tak rychle, jak je to jen možné. Už nechci nechat Rachael dál čekat. Naštvat svou novou kamarádku hned druhý den po našem seznámení není něco, co bych chtěla udělat. Dorazím k Rachael v 10:37. Naštěstí není naštvaná, i když zřejmě čekala jenom na mě – takhle brzy totiž nikdo bez důvodu z domu nevychází.

„Dnes bude horko,“ usoudí Rachael, trhne hlavou k obloze a dlouze vydechne. Nelze popřít, že je mnohem tepleji než včera. A to ještě není ani jedenáct. „Tak fajn, pojďme.“ Na příjezdové cestě stojí červený Brouk. Rachael vytáhne klíče a odemkne ho.

Jsem trochu skeptická a zdráhám se nasednout. „Odkdy máš řidičák?“ Rachael povytáhne obočí a vzdychne, protože ji neustále zdržuju v cestě na promenádu. „Od listopadu,“ odpoví. Upřeně ji pozoruju. „Já vím, co si myslíš. A jo, máš pravdu. Ještě ho nemám dvanáct měsíců. Ale tady to pitomé nařízení nikdo nedodržuje, takže pojď a nastup.“

S vědomím, že poruším zákon, pokud nasednu do auta s řidičkou, které ještě není dvacet, se usadím na sedadlo spolujezdce a obzvlášť opatrně si zapnu bezpečnostní pás. „Takže tobě je sedmnáct?“ odhaduju. Rachael vycouvá na silnici.

„Jo, po prázdninách jdu do čvrtáku,“ objasní, ale spíš se věnuje silnici před sebou, protože jede rychle jako šílenec. „Jsem stejně stará jako Tyler. Chodíme spolu do školy. A ty?“

„Půjdu do třetíáku.“ Už jenom dva roky na střední škole a pak se mi snad podaří sbalit a odjet na univerzitu v Chicagu. To čekání je nekonečné a já už dokonce začala vyplňovat přihlášku, protože se tam přímo zoufale snažím dostat. Pro Chicago jsem se rozhodla už v prvním ročníku střední školy. Máma by byla mnohem raději, kdybych se přihlásila na státní univerzitu v Portlandu, ale já cítím, že Chicago je v oboru psychologie na mnohem lepší úrovni. Psychologie mě totiž zajímala už odjakživa. Strašně ráda se dozvídám o lidech.

„Třetíák je nejhorší,“ konstatuje Rachael. „Budeš ho nenávidět!“ Zapne rádio, které se probudí k životu s takovým rámusem, že málem ohluchnu. Řítíme se po Deidre Avenue a pak zahneme doleva. Rachael si zpívá spolu s rádiem.

Jedeme asi pět minut a já nemůžu přijít na to, jestli je mi zle z příšerného Rachaelina stylu řízení nebo proto, že míříme na místo s hordami lidí. Hordami, ve kterých se vyskytuje i Tyler.

„Mimochodem, jede s námi i Meghan,“ nadhodí Rachael a sníží hlasitost rádia. Zastaví u světlého cihlového domu na rohu ulice a zatroubí na klakson. Neklidně si pohrávám se svými prsty.

Po chvíli přiběhne k autu dívka s asijskými rysy a lesklými tmavými vlasy. Vklouzne na zadní sedadlo za Rachael a hebkým hlasem zvolá: „Ahoj, holky!“

Rachael nastartuje motor. „Ahoj, Meg. Tohle je Eden, Tylerova sestra.“

„Nevlastní sestra,“ opravím ji. Ohlédnu se přes rameno a setkám se s jejíma očima. „Ráda tě poznávám.“ „Já tebe taky,“ řekne Meg a široce se na mě usměje. Zapne si pás. „Přijela jsi na celé léto, že?“

„Jo.“

Hudba znovu zaduní na plné pecky, takže je zbytečné pokoušet se o jakýkoliv hovor, a já jsem za to vděčná. Brzy se vynoříme z obytné části města a zamíříme do průmyslovější oblasti, kde můjme motely a kavárny a kancelářské budovy. Za chvíli se v husté dopravě jen pomalu plazíme.

„Strašně nerada hledám místo na zaparkování,“ stěžuje si Rachael, když vjíždí do parkovací budovy. Vyjede tři patra a zastaví na volném místě – diagonálně. „A teď hurá na nákupy!“

Pořád nevím, co je to ta promenáda.

Sejdeme dolů a já se pomalu ploužím za těma dvěma. Rachael a Meghan jdou příliš rychle.

Já si ale užívám pomalou chůzi, při které mám čas prohlížet si okolí. Spolu s nimi zahnu za roh a na další ulici. Tehdy konečně zjistím, co je to ta promenáda – je to široká ulice určená jen pro pěší, lemovaná luxusními obchody, drahými restauracemi a nablýskanými kiny. Je to takový ten druh přeceňovaných zábavních center, která obvykle nesnáším.

„Eden, tohle je promenáda na Třetí ulici!“ zvolá Rachael a já se ošiju. „Moje oblíbené místo v celém Los Angeles. Nic ho nepřekoná.“

„A to platí i pro mě,“ doplní Meghan. Buď jsou obě šílené anebo šíleně obyčejné. Samozřejmě že milují tuhle nádhernou, fantastickou

promenádu. To proto, že jsou holky. Hezké holky. Je přirozené, že se jim zalíbilo takové místo, protože pro ně představuje bezpečné nebe.

„Tohle je úžasné,“ hlesnu. Mám tak suchý hlas, že jim musí být zcela jasné, že lžu. Pokusím se ještě něco zašveholit, takže si odkašlu a pokračuju: „Kam to až vede?“

„Přes tři bloky!“ Rachael se podívá na hodinky a pak prudce mávne rukou. „Ale teď už pojďme, ztrácíme čas!“

Panebože. Nakupování je nejhorší způsob, jak trávit volný čas. Výjimkou je jen prohledávání polic v knihkupectví, ale nemyslím si, že by Rachael a Meghan měly zájem zrovna o tenhle typ nakupování. Moje domněnka se potvrzuje, když mě zatáhnou do obchodu American Apparel.

„Ty jsi v podstatě turistka,“ poznamená Rachael, „a tak se do sytosti rozhlížeš. Já potřebuju nové kalhoty, takže jdu nějaké najít.“

„A já potřebuju novou podprsenku,“ přidá se Meghan.

Obě dvě bez dalšího slova odkráčejí a zanechají mě samotnou v tomhle obrovském obchodě dělat, co absolutně nesnáším – nakupovat. Nakonec uznám, že by se mi hodilo něco nového na léto, tak se vzmužím a začnu prohrabávat a přebírat věšáky a stojany plné oblečení. Podaří se mi objevit hezkou sukni a halenku s aztéckým vzorem, které zhodnotím jako přijatelné. Rozhodnu se je vyzkoušet, ale zasténám, když před zkušebními kabinkami spatřím dlouhatánskou frontu. „Eden,“ osloví mě Rachael, která se tu čistajasna objeví. „Pojď z té fronty pryč.“

Udiveně na ni pohlédnu. „Proč?“

„Protože –“ spustí, ale hned se zarazí, protože žena, co stojí přede mnou, se ohlédně a zvědavě si ji prohlídí od hlavy k patě. „Protože,“ začne šeptat, „vzadu v obchodě jsou další zkušební kabinky. Sice jsou zavřené, ale my je stejně vždycky využíváme. Ani by mě nenapadlo stát ve frontě. Pojď, ukážu ti je.“ S hromadou kalhot přes rameno mě vede celým obchodem do nejvzdálenějšího koutu. „Já si ještě musím pár věcí prohlédnout, takže až budeš hotová, najdi nás.“

Otočí se na patě a odejde a já zůstanu stát s očima upřenýma na bílé dveře s nápisem, na kterém stojí – jak jinak, že tam zákazníci mají vstup zakázán. Nevím, jestli si ze mě Rachael střílí nebo dělá něco podobně krutého, ale já se přesto rozhlédnu, jestli je vzduch čistý a vklouznu dovnitř. Připadám si hanebně.

Jenom si rychle vyzkouším ty dva kousky a pak, než mě někdo chytí, odsud co nejrychleji vypadnu. Až na zvuk trapné hudební kulisy je tu naprosté ticho, a tak rychle vejdu do první kabinky. Srdce mi buší jako splašené a já přitom vůbec netuším proč. Chytnu spodní lem svého trička a chci si ho přetáhnout přes hlavu, ale vtom uslyším z vedlejší kabinky hihňání. Ztuhnu a zadržím dech.

„Přestáááň,“ zašeptá nějaký hlas a zase se zahihňá. Je tak tenký a tichý, že je sotva slyšet. Stoprocentně patří nějaké dívce.

„Zlato,“ zamumlá hluboký a silný mužský hlas. Jsou slyšet mlaskavé doteky rtů o rty. Nebo rtů o kůži. Nepoznám, jak to doopravdy je.

„Co sis dnes vzal na sebe?“ zeptá se dívka. Je slyšet další mlaskání. „Je to Montblanc? Voní to jako Montblanc.“

„Ne, je to Bentley,“ odpoví muž. Začichám. Ve vzduchu se vznášší úžasná vůně kolínské. „Pojď sem.“ Zase se ozve mlaskání a tentokrát i nárazy těl na stěnu mé kabinky. Snažím se nedýchat.

Dívka se směje. „Co to děláš?“

„Co?“

„Cokoliv právě děláš. Je to příjemné.“

„No jasně že je.“

Zkřívím obličej odpořem, a za neustálého potřásání hlavou si přitisknu ruku na ústa. Tohle je ta nejtrapnější situace, v jaké jsem se kdy octla. Z obavy, že se ti lidé podívají dolů a mezerou na spodní straně závěsu uvidí mé nohy, si tiše vylezu na židli. Nejraději bych odsud vypadla, aniž by se o mně dozvěděli, ale myšlenka, že bych mohla způsobit nějaký zvuk a ti dva by mě tu objevili, mě nutí zůstat na místě. Nakloním hlavu a podívám se na podlahu. Oni moje nohy vidět nemohou, ale já ty jejich vidím. Jsou to světle modré baleríny a hnědé pánské střevíce.

„Tyler,“ zalapá ta dívka po dechu, když se jí podaří odtáhnout rty, „tohle tu dělat nebudeme.“

Nevím, co tu nebudou dělat, ale ty hnědé boty a ten mužský hlas a jméno Tyler se mi v hlavě spojí v zajímavý poznatek. Proším, bože, ne.

Ve chvíli, kdy se z toho málem pozvracím, uslyším volat Rachael. „Eden, jsi ještě tady?“

Bez váhání strhnu oblečení z věšáku, seskočím ze židle, odhrnu závěs a s šíleným pohledem vyrazím k ní. Běžím k ní a mávám kolem sebe rukou ve snaze dát jí najevo, že odsud musíme setsakra rychle zmizet.

„Šššš,“ ostře sykne dívka ve vedlejší kabině a pak ještě hlasitěji zavolá. „Kdo je tam?“

Snažím se vytlačit Rachael ze dveří, ale ona se nedá. „Tiffani!“

„Rachael?“ Závěs vedle mojí kabinky se odtáhne a vyjde odtamtud vysoká platinová blondýna. Má zružovělé tváře a kouše si ret. Polovinu knoflíků na blůze má rozepnutou. „Hm, nevěděla jsem, že tu někdo je.“

Evidentně, pomyslím si. „Co tady děláš?“ zeptá se Rachael a podezřívavě povytáhne obočí. „Tyler, ty jsi tam taky?“ Čekáme na odpověď.

„Jo, jsem tady.“ Tyler vyjde zpoza závěsu, natáhne si vybledlé šedé tričko a prohrábne si vlasy. Musím uznat, že vypadá mnohem líp než nad ránem. „Ty nevíš, co je soukromí?“

„Ty nevíš, že se nemáš muchlovat uprostřed obchodu?“ opáčí Rachael pevným hlasem. Nakrčí nos. „Jste odporní.“

Tiffany, navzdory dokonale vyklenutému obočí, vysoce posazeným lícním kostem a plným rtům teď tak trochu vypadá jako zmoklá slepice. Je v rozpacích, že jsme ji přistihli, ale jak si zapíná knoflíky na své blůze, její výraz ztvdne. Musím uhnout pohledem.

„Co tady sakra děláte?“ zeptá se Tyler s očima upřenými na mě. Zírá na mě několik vteřin a mně ze strachu, co řekne, na zádech vyrazí ledový pot.

„Zkoušíme si šaty,“ odsekne Rachael, „což se ve zkušebních kabinách obvykle dělá.“

Tiffani na ni vrhne smrtící pohled a pak se podívá na mě. Je vidět, že je pořádně naštvaná. Nakloní hlavu. „A ty jsi kdo?“

„Eden,“ zahuhlám. Neodvažuju se jí podívat do očí, jednak proto, že si připadám strašně malá, a taky proto, že mi tahle situace připadne hrozně trapná. Namísto toho se podívám na Tylera. „Jeho nevlastní sestra.“

„Ty máš nevlastní sestru?“ Tiffanin hlas se nakrátko rozněží, ale hned se zase naježí. Střelí pohledem po Tylerovi.

Tyler jen pokrčí rameny. „Už to tak vypadá.“

Nechápavě na něho zamžourá, jako by nevlastní sestra byla nějaká mýtická bytost, která se vyskytuje jenom v pohádkách. Když se s tím konečně srovná, přimhouřenýma očima si mě pořádně prohlédne. Kyselým hlasem se zeptá: „Proč jsi byla v té kabině? Špehovala jsi nás?“

„Uklidni se, zlato,“ chlácholí ji Tyler, čímž mě ušetří vymýšlení nějaké vhodné odpovědi. Chytí ji za paži. „O nic nejde. Nech to být.“

Tiffani vytréští oči a otevře pusy. Je zděšená jeho nezájmem. Trucovitě si založí ruce na hrudi. „Jen říkám.“

„No, tak radši neříkej nic,“ stojí na svém. Stiskne rty a znovu pokrčí rameny. „Je jí to úplně fuk. Jen pojď. Potřebuju si koupit džíny v Levi’s.“ Netrpělivě jí položí ruku kolem ramen a přitáhne si ji k sobě, ale ona jen vzdychne a zůstane stát. Podívá se na Rachael.

„Uvidíme se v úterý,“ houkne. „Jdeš na pláž, ne?“

„Jo,“ přisvědčí Rachael a pak mrkne na mě. Okamžitě vím, nač myslí, a modlím se, aby to neřekla nahlas. Ona to ale samozřejmě udělá. „Eden může přijít taky, že?“

Uf.

Tiffaniny rysy znovu ztvrdnou. Pomalu vydechne, jako by se přela sama se sebou, jestli má nebo nemá dovolit takovému vetřelci, jako jsem já, narušit její plážové plány. Nakonec zamumlá: „Asi jo.“

A pak dovolí, aby ji Tyler, s paží kolem jejích ramen, odvedl pryč. Je napůl zahanbená a napůl dopálená. Nejspíš bude trvat několik hodin, než její zrudovělé tváře získají svou normální barvu.

V tichu, které se tu rozhostí po jejich odchodu, se podívám na Rachael a zvědavě povytáhnu obočí. „Jeho přítelkyně,“ informuje mě. „Chodí spolu už od prváku. A ty jsi nejspíš vyděšená k smrti.“

Potřesu hlavou a poprvé za deset minut se nadechnu. „To je ale vůl.“

„Je to Tyler Bruce,“ pokrčí rameny Rachael. „Vždycky to byl vůl.“

Mám-li být upřímná, musím uznat, že odpoledne strávené s Rachael a Meghan na promenádě nebylo tak špatné. Nestrávily příliš mnoho času v jednom obchodě, neutratily celé svoje kapsné za boty a k mému překvapení měly obě rády kávu, na což jsem přišla, když jsme se zastavily v malé, minimalisticky zařízené kavárně hned za rohem ulice Santa Monica Boulevard. Jmenovala se Rafinérie a podávali v ní to nejlepší latté, jaké jsem za dlouho dobu měla.

Táta strčí hlavu do mého pokoje a poosmě se mě zeptá: „Určitě nechceš jít s námi?“

Právě si lakuju nehty na nohou saffrově modrým lakem, ale na chvíli přestanu a ohlédnu se na tu otravnou lidskou bytost za mnou. „Určitě,“ potvrdím. „Pořád se necítím moc dobře.“ Skloním hlavu a vrátím se ke svým nehtům. Lhaní mi vůbec nejde. Když jsem byla malá, tátovi stačil jediný pohled a vždycky okamžitě poznal, že lžu. Doufám, že tentokrát si toho nevšimne.

„Kdybys dostala hlad, v ledničce je plno jídla.“

„Fajn,“ přikývnu a táta odejde.

Vyhýbat se rodinné večeři je možná nespolečenská, ale jen představa, že bych sobotní večer strávila se svou novou rodinou, mi navozuje migrénu. Za poslední dvě hodiny, co jsem se vrátila z promenády, nedělal táta nic jiného, než že mě přesvědčoval, abych se zúčastnila téhle strašlivé události. A já jsem jeho nabídku neúnavně odmítala.

S čerstvě nalakovanými nehty po sobě uklidím a na polštářících chodidel se vybelhám z pokoje. Ella zrovna volá nahoru, že odcházejí. Začnu scházet ze schodů, když se ze svého pokoje vynoří Tyler.

Sotva mě uvidí, přimhouří oči a dlouze si mě prohlíží. Mě a mé tepláky. „Ty nejdeš?“

„A ty?“ odseknu. Má na sobě tmavě modrou mikinu s kapucí, kterou si natáhl na hlavu. Z jednoho ucha mu visí sluchátko.

„Mám domácí vězení,“ odfrkne a začne si třít spánky. „Jaká je tvoje výmluva?“ „Je mi špatně,“ zalžu. Otočím se a pokračuju v cestě dolů, ale cítím ho těsně za sebou. „To je zvláštní. Přestože máš domácí vězení, nezabránilo ti to jít do American Apparel,“ poznáménám tiše přes rameno.

„Zmlkni, k čertu,“ sykne.

Než sejdu dolů, táta už je nachystaný u dveří i s Ellou po boku. Jamie a Chase jsou k smrti znudění. V takhle mladém věku musí být mnohem těžší vymluvit se z účasti na takových otřesných společenských událostech.

„Nezdržíme se dlouho,“ oznámí Ella a zaměří se na Tylera. Skoro jako by se bála nechat ho doma samotného. „Ať tě ani nenapadne odejít.“

„Mami, to bych se neodvážil,“ řekne, ale hlas mu přetéká sarkasmem. Opře se o zeď a založí si ruce za hrudi.

„Už můžeme jít?“ zeptá se Chase. Jsem vděčná, že nemusím procházet tím, co čeká jeho. „Mám hlad.“

„Ano, ano, pojďme,“ pobídne je táta. Otevře dveře, řekne Chaseovi a Jamiemu, aby nastoupili do auta, a soucitně se na mě usměje. „Doufám, že budeš brzy v pořádku, Eden.“

Jen se pousměju. „Sbohem.“

„Chovej se slušně,“ varuje Ella Tylera. Pořád se tváří znepokojeně, ale nakonec přece jen všichni odejdou.

Sotva za sebou zavřou dveře a v domě se rozhostí zvláštní ticho, dojde mi, že jsem zůstala sama s tím pitomcem. Na celý večer. Oto-

čím se k němu a zjistím, že on už na mě dávno hledí. „Ehm,“ odkašlu si.

„Ehm,“ napodobí mě hlasem, který ale vůbec nezní jako můj.

„Ehm,“ odkašlu si znovu.

„Jdu si dát sprchu,“ rozhodne se, „pokud mi ovšem uhneš z cesty.“

Ustoupím stranou. Vrazí do mě stejně jako včera, jako bych byla jen pouhou překážkou v jeho cestě. „Hulváte,“ zamumlám. Za osmačtyřicet hodin co tu jsem, mi neřekl ani jedno milé slovo. Ani to nevypadá, že by se uměl chovat slušně. Jsem ráda, že se s ním následujících minimálně pět minut nemusím mluvit.

Znuděně zamířím do obývacího pokoje a pohodlně se usadím na pohovce. Bohužel, když přijedete do cizího města, kde nemáte žádné přátele, skončíte v sobotu večer v naprosto dokonalém obývacím pokoji své nevlastní rodiny a díváte se na opakování reality show *Držte krok s Kardashianovými*, protože jediná věc, kterou můžete dělat, když vás štve vlastní život, je dívat se na život někoho jiného. Kdyby se Amélie dozvěděla, že jsem se na to dívala, nejspíš by mě zabila. Ne že by se mi ta show líbila nebo tak. No, možná trochu, ale to jí nikdy neřeknu.

Během času, který trávím sledováním televize, bombarduju svou mámu několika textovkami, ve kterých jí nepíšu nic jiného než stížnosti na tátu. S každou z nich naprosto souhlasí.

Zrovna se dívám na svůj telefon, když se z haly ozve ženský hlas: „Haló?“ Hlavní dveře se s cvaknutím zavřou. Ztuhnu a vypnu televizi. Ella to určitě není. Uplynula sotva půlhodina a pochybuju, že za tu dobu stihli sníst víc než předkrm.

„Haló?“ zavolám nazpátek.

„Kdo to sakra je?“ vybuchne ten hlas a vyděsí mě natolik, že se schovám za pohovku. Nějaká žena prudce otevře dveře do obývacího pokoje a s těsně semknutými rty vejde dovnitř. Je to Tiffani. Uvidí mě a vydechne úlevou. „Promiň, myslela jsem...“

„Co sis myslela?“ vybědnu ji, zatímco na ni bezvýrazně zírám.

„Nic,“ vyhrkne. „Kde je Tyler?“

V té chvíli se o ni přestanu zajímat. Otočím se zpátky k televizi, znovu ji zapnu a pokračuju ve sledování epizody. „Neviděla jsem ho od chvíle, co řekl, že jde do sprchy.“

„Dík.“ Vyjde z obývacího pokoje a já se zaposlouchám se do jejích kroků. Vyběhne nahoru po schodech, jako by jí to tu patřilo. Nenápadně ztiším zvuk a vyčkávám. Ano, chystám se je tajně poslouchat.

Asi tři minuty se nic neděje, ale pak jejich hlasy nabерou na síle, protože oba scházejí dolů. Přitisknu si hřbet ruky k puse a zvědavě hledím ke dveřím.

„Uklidni se,“ napomíná ji Tyler. „Chystal jsem se za tebou zajít asi za hodinu, jak jsi říkala.“

„A proč jsi mi nebral telefon?“ stěžuje si Tiffani.

„Měl jsem nahlas puštěnou muziku a neslyšel jsem ho zvonit.“ Oba se zastaví v hale a já je otevřenými dveřmi pozoruju. Tyler si toho všimne. „Sakra, a jaký problém máš ty?“

„Jéžiš,“ hlesnu.

Tiffani nesouhlasně potřese hlavou. Nutí mě to přemýšlet, jak se s ním snáší. „Zmlkni, Tyler.“

„Jak chceš,“ zahuhlá, přísně se zamračí a pak se ke mně otočí zády. „Vypadněme odsud.“

„Vlastně...“ Tiffani se odmlčí a našpulí spodní ret. Podívá se na něj zpod svých řas. Tyler její samolibý pohled nedokáže jen tak snést. „Co zas?“

Tiffani vejde do obývacího pokoje a postaví se naprosto samolibě před televizi. Ráda bych jí něco řekla, ale ještě se necítím natolik jistá ve svých kramflecích, abych se dokázala hádat s cizími lidmi.

„Mám nový plán,“ oznámí a já si všimnu, jak přejíždí pohledem mezi mnou a Tylerem. Jsem zvědavá, co má za lubem. Její následující slova nás oba překvapí.

„Austin se na poslední chvíli rozhodl uspořádat večírek a my tam jdeme. Ty taky, Eden,“ dokončí s očima upřenýma na mě. „Jsi

Eden, že? Nevypadáš jako večírkový typ, ale Rachael řekla, že tě musím vzít s sebou. Takže pojd'."

"Tak počkat," vybuchne Tyler, nakrčí čelo a napochoduje k ní. Tlumeným hlasem jí zamumlá do ucha: „Myslel jsem, že půjdeme k tobě. Však víš...“ Nemluví ale dostatečně tiše, takže všechno slyším, a snadno si domyslím, co měli v úmyslu.

"Změna plánu," zašeptá Tiffani. Sepne ruce, obejde ho a zvýší hlas. „Fajn, takže jdeš s námi, Eden. A ty taky, Tylere. Jdeš a pro jednou se neopiješ.“

"Krucinál."

"Rachael a Megs jsou u mě a chystají se. Tak šup, jdeme!" Ze zadní kapsy kalhot vytáhne klíče od auta a zamíří ke dveřím, ale já ji rychle zavolám zpátky.

"Počkej, já se musím převléct," vyrazím ze sebe. Vyskočím a mrknu na strop. Možná budu mít štěstí a zřítí se na mě. „Dej mi pět minut, abych na sebe něco hodila.“ Přemýšlím, co mě nutí vytrvat v téhle příšerné situaci, ale z nějakého důvodu nedokážu říct ne.

Tiffani se rozesměje, natáhne se po mně a přitáhne si mě k sobě. Když znovu promluví, v jejím hlase je znát soucit. „Můžeš si vypůjčit něco ode mě. Ale teď už pojdme. Za dvě hodiny musíme být na večírku.“ Pustí mě, otočí se a vyrazí ven. Tyler skočí přede mně a taky zamíří ke dveřím.

"Myslela jsem, že máš domácí vězení," namítnu.

Otočí se, chvíli na mě bez mrknutí kouká a odporně se šklebí způsobem, který není ani trochu přátelský. „Myslel jsem, že je ti špatně.“

To mi zavře pusou.

Cestou k domu, kde bydlí Tiffani, mě doprovází úzkost. Dokážu myslet jen na jedinou věc. Neoholila jsem si nohy. Tahle skutečnost mě mučí po celých deset minut, co trčím na maličkém zadním sedadle sportovního auta, s koleny přitlačenými k hrudi,

protože Tyler sobecky posunul své sedadlo co nejvíc dozadu. Ani jeden z nich se se mnou nebaví. Ne že by mi to vadilo. Probírají školní drby, hlavně že se Evan Myers a Nicole Martinezová, ať je to kdokoliv, zřejmě rozešli.

Tiffani bydlí v domě na okraji čtvrti, který stojí na obrovském pozemku. Dům je postavený z mramoru a svou velikostí jako by naznačoval, že by Tiffani mohla mít vlastní komornou. Když ale zastavíme a vejdemo dovnitř, zjistím, že tu žádné služebnictvo není. Je to obyčejný dům, jen postavený z drahého materiálu.

„Tvoje máma není doma, že?“ zeptá se Tyler. Jeho původní úmysly jsou nyní ještě jasnější.

„Jo,“ přikývne Tiffani. „V kuchyni je pivo. Vezmi si, ale nepřehžeň to.“ Střelí po něm varovným pohledem. Seshora duní hudba. Tiffani mě popadne za ruku a táhne mě tím směrem. Vyjdeme po schodišti – samozřejmě mramorovém – a Tiffani zavolá přes zábradlí: „Nezdržíme se dlouho!“

„Tiff?“ zavolá Rachaelin hlas z místnosti na konci dlouhé chodby. Ve stejném okamžiku utichne hudba.

„Jsem zpátky!“ Tiffani zatlačí do zavřených dveří a vtančí dovnitř. Já se pomalu vleču za ní.

„Eden!“ Rachael, přestože zrovna češe Meghan, mi okamžitě vyskočí vstříc, zazubí se a zamává na mě kulmou. „Ty jsi přišla!“

Vlastně jsem neměla šanci nepřijít, pomyslím si. „Víte určitě, že na ten večírek můžu přijít?“ zeptám se.

„Asi jo,“ odpoví Tiffani. Nezní to moc přesvědčivě. Zamíří ke své skříni – nebo spíš ke klenutému průchodu do části pokoje, která přetéká oblečením – a ohlédne se na mě. „Rachael mi řekla, že jsi tu jen na léto, je to tak?“

„Jo.“

„Takže by sis ten čas měla jakseptatří užít, co myslíš?“

„Má pravdu,“ komentuje Meghan ze svého místa na podlaze, kde sedí v hedvábném županu a s vlasy natočenými jen ze tří čtvrtin. „Zajistíme, aby tohle léto nestálo za houby.“

Příliš pozdě. Už stojí.

„Pojď si vybrat něco na sebe,“ zapiští Tiffani, ale její nadšení mi připadá trochu falešné. „Doporučuju něco černého. Černého nebo červeného. To ti bude slušet. A něco těsného. Jo. Počkat, Meghan, ty si bereš červené šaty, že? Tak fajn, něco černého a těsného. Pojď, něco vybereme.“ Přestože mě zrovna vyzvala, abych si vybrala něco na sebe, podá mi jedny šaty dřív, než se stihnu rozkoukat. Vzápětí mi je ale vytrhne z rukou. „Hm, tyhle by ti zřejmě byly příliš těsné,“ zamumlá, když mě přejede očima od hlavy k patě a já se pod jejím zkoumavým pohledem ošiju. Naznačuje snad, že jsem tlustá?

Ráda bych věřila, že to nebylo úmyslné, že to tak nemyslela, ale i tak mě to bolí. Ze všech sil se snažím pustit to z hlavy, ale už je pozdě. Zatímco Tiffani mi do náruče kupí nové a nové šaty a šveholí s tím stejným falešným nadšením, její slova mi v hlavě bzučí pořád dokola, nekonečně a trýznivě. Pokouším se nadechnout. Pokouším se oklamat sebe samu a věřit, že se mylí.

S hromadou oblečení v rukou, se samými černými šaty, mě nechá, abych se připravila, a já začnu se svými vlasy. Rozpustím si je a s vypůjčenou žehličkou si je rovnám. Meghan mi nabídne, že mi udělá make-up. Tiffani najde pár sandáleků na vysoké platformě a jehlovém podpatku, které se hodí k šatům, co mi dala. Bohužel máme stejnou velikost bot. Když nastane čas, kdy si mám obléct šaty, přiznám se Rachael, že jsem si neoholila nohy. Po krátkém výbuchu smíchu mě odešle do obrovské a velkolepé Tiffaniny koupelny a ukáže mi, kde najdu jednorázová holítko.

Zrovna jsem skončila a navlékám si šaty – velmi, velmi těsné šaty, což mi ještě víc zhorší náladu – když do Tiffanina pokoje vejde Tyler. I já se vrátím do pokoje a zjistím, že holky už jsou oblečené a připravené vyrazit. A přestože Tiffani, Rachael i Meghan na sobě mají stejně těsné oblečení jako já, pořád se cítím hrozně nepatřičně. Cítím, jak mi šaty obepínají každý centimetr těla.

„Tak fajn, můžeme vyrazit?“ zeptá se očividně znuděný Tyler. Čekal na nás víc než dvě hodiny a jedinou společnost mu dělalo

pivo, což se nyní projevuje jeho trochu nejistým postojem. „Dean a Jake už jsou tam.“

„Vypadám dobře?“ zeptá se Tiffani a pomalu se otočí dokola, aby si ji mohl pořádně prohlédnout. Její šaty jsou bílé, a i když jsou hodně těsné a krátké, vypadá v nich velmi elegantně.

„Zlato, moc ti to sluší,“ zahuhlá Tyler. Naposledy si lokne piva, odloží láhev na prádelník a přistoupí k ní. „Jsi fakt sexy.“ Obejme ji kolem pasu a přitáhne si ji k sobě. Jako by s nimi v místnosti nebyli další tři lidé, narazí svými rty do jejích tak silně, že to určitě muselo bolet, jednou rukou ji začne hladit po zadku a druhou, kterou jí položil na bedra, si ji tiskne k sobě. Tiffani ani nepadne se odtáhnout.

Vrhnu na Rachael znechucený pohled a obrátím oči v sloup. Znovu slyším jen příšerné mlaskavé zvuky. Pokud jde o projevování citů na veřejnosti, Tyler a Tiffani mi připadají jako nejhorší pár na světě. „Jak často tohle dělají?“ zeptám se tlumeným hlasem, protože nechci už podruhé přerušit jejich intimní chvílku.

Rachael potřese hlavou, myslím, že soucitně. „Pořád.“

Ohlédnu se na ten páreček. Nevypadají, že by se chystali někdy v dohledné době skončit, dokonce ani když je Meghan odstrčí stranou, aby mohla projít. Jsou tak zaujatí jeden druhým, až by z toho člověk mohl usuzovat, že se minimálně tři roky neviděli.

Tyler je možná otravný, Tiffani je možná neomalená a já jsem možná tlustá, ale aspoň že se moje šaty kolem mě neovíví jako ti dva kolem sebe navzájem.

C hvíli po osmé hodině nás Meghan bere na večírek, z kterého se děsím tolik, že to ani nedokážu vypovědět. Mrzí mě, že jsem nešla s tátou a Ellou na rodinnou večeři, takový mám z toho večírku strach. Cpát se předraženým jídlem by bylo rozhodně lepší než pít laciný alkohol.

Napceme se do stříbrné Toyoty Corolla. Tma začíná prosakovat skrz světlo zapadajícího slunce tak nádherným způsobem, že dokud do mě Rachael neštouchne, abych sebou hnula, zůstanu civět na ulici vedoucí k horizontu. Neochotně vlezu na zadní sedadlo. Tyler sedí uprostřed, mezi Tiffani a mnou, v klíně má pivo a u nohou láhev vodky. Uvnitř auta mě málem porazí šílená kombinace tělových vůní a parfémů a Tylerovy kolínské, a to už se nezmiňuju o hudbě, která každou vteřinou nabírá na hlasitosti. Auto se odlepí od obrubníku a vyráží vpřed, díkybohu, bezpečnou rychlostí. Meghan se ztuhle krčí nad volantem a neřekne ani slovo. Jako by měla panický strach z jakéhokoliv vyrušení, takže zatímco se plně soustředí na silnici před sebou, Rachael a Tiffani obstarávají veškerou konverzaci.

„Jestli bude na večírku Molly Jeffersonová, tak přísahám, že odejdu,“ oznámí Rachael, aniž by vzhlédla od svého telefonu. Neuvěřitelně rychle píše, prsty se jí pohybují tak svižně, že je sotva stačím sledovat.

„Co by tam ta ubožačka dělala?“ vyprskne Tiffani smíchy a začne si rukama upravovat účes, dokud s ním není naprosto spokojená. „Austin je šplhoun, ale aspoň má nějakou úroveň. Žádné ubožáky

nepozval.“ Na okamžik se nahne dopředu, přes Tylera se podívá na mě a usměje se, ale hned se zase pohodlně opře o opěradlo.

Jedeme skrz celé město. Po chvíli se nenápadně kouknu doleva. Tyler má ruce založené na hrudi, tváří se upjatě, oči upírá na ruční brzdu a vůbec nevypadá, že by se cítil nějak pohodlně. Musel si všimnout, že na něho hledím, protože po mně stělní pohledem a stejně rychle jím zase uhne pryč. Raději se tedy nakloním celým tělem k oknu a pozoruju okolní zástavbu. Můj pocit trapnosti to ale nezmenší. Každou chvíli na sobě cítím Tylerovy oči, ale kdykoliv se na něho podívám, už hledí opačným směrem.

„A co Sabine? Sabine...?“ Rachael zvedne oči od svého telefonu, přitiskne si prst na rty a na moment se zamyslí. Otočí se na sedadle a skrz hlavovou opěrku zamžourá na Tiffani. „Ty víš, koho myslím, že? Tu výměnnou studentku z Německa?“

„Myslíš tu holku, co mi zasedla místo na hodině španělštiny? To je Sabine Baumannová.“

„Ano!“ vyjekne Rachael a žuchne sebou zpátky na sedadlo. „Doufám, že tam nebude ani ona. Vždycky civí na Trevora.“

„A na tebe taky, Tyler,“ dodá Tiffani. Cítím, jak Tyler pokrčí rameny, ale je přinejmenším zřejmé, že tahle Sabine není Tiffanina kamarádka. Tiffani stiskne rty a přisune se k Tylerovi.

Ty dvě dál probírají seznam případných hostů na večírku, zatímco my ostatní k jejich hovoru nijak nepřispíváme. Meghan proto, že se nás snaží nezabít, Tyler proto, že je zaneprázdněný civěním do prázdna a já proto, že mě to vůbec nezajímá.

Po patnácti minutách jízdy, upravování účesu a uštěpačných poznámek dorazíme na večírek, který už je v plném proudu. Pár lidí postává venku před domem a další ještě přijíždějí. Sotva vystoupíme z auta, které se Meghan podařilo vmáčknot mezi otlučený nákladník a kabriolet, nás ohluší hudba, která burácí zevnitř domu. Každý z auta vezme něco k pití. Na mě vyjde ledový čaj s obsahem alkoholu a láhev vodky, takže si najednou připadám jako alkoholik. Vsadím se, že nás sousedé pozorují skrz žaluzie a už už se chystají